

COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME
EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS

*Traducere neoficială a variantei engleze a hotărârii,
efectuată de asociația obștească „Juriștii pentru drepturile omului”*

SECȚIUNEA A PATRA

CAUZA GOREA c. MOLDOVEI

(Cererea nr. 21984/05)

HOTĂRÂRE

STRASBOURG

17 iulie 2007

DEFINITIVĂ

17/10/2007

*Această hotărâre va deveni definitivă în modul stabilit de articolul 44 § 2 al
Convenției. Ea poate fi subiect al revizuirii editoriale.*

În cauza Gorea c. Moldovei,

Curtea Europeană a Drepturilor Omului (Secțiunea a Patra), întrunită în cadrul unei Camere compuse din:

Sir Nicolas BRATZA, *Președinte*,

Dl J. CASADEVALL,

Dl G. BONELLO,

Dl K. TRAJA,

Dl S. PAVLOVSKI,

Dl L. GARLICKI,

Dra L. MIJOVIĆ, *judcători*,

și dl T.L. EARLY, *Grefier al Secțiunii*,

Deliberând la 26 iunie 2007 în ședință închisă,

Pronunță următoarea hotărâre, care a fost adoptată la acea dată:

PROCEDURA

1. La originea cauzei se află cererea (nr. 21984/05) depusă împotriva Republicii Moldova la Curte, în conformitate cu prevederile articolului 34 al Convenției pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale („Convenția”), de un cetățean al Republicii Moldova, dl Grigore Gorea („reclamantul”), la 7 iunie 2005.

2. Reclamantul a fost reprezentat de către dl A. Tănase și dl V. Nicoară, avocați din Chișinău. Guvernul Republicii Moldova („Guvernul”) a fost reprezentat de către Agentul său, dl V. Pârlog.

3. Reclamantul a pretins, în special, că a fost deținut în condiții inumane și degradante, că a fost deținut ilegal și că instanțele judecătorești nu au adus motive relevante și suficiente pentru detenția sa.

4. Cererea a fost repartizată Secțiunii a Patra a Curții (articolul 52 § 1 al Regulamentului Curții). În cadrul acelei Secțiuni, Camera care urma să examineze cauza (articolul 27 § 1 al Convenției) a fost constituită în conformitate cu articolul 26 § 1 al Regulamentului Curții.

5. La 25 octombrie 2005, o Cameră a acelei Secțiuni a decis să comunice Guvernului cererea. În conformitate cu prevederile articolului 29 § 3 al Convenției, ea a decis să examineze fondul cererii concomitent cu admisibilitatea acesteia.

ÎN FAPT

I. CIRCUMSTANȚELE CAUZEI

6. Reclamantul s-a născut în anul 1971 și locuiește în Chișinău.

7. Faptele cauzei, așa cum au fost prezentate de părți, pot fi rezumate în felul următor.

1. Evenimentele anterioare reținerii reclamantului

8. Reclamantul a lucrat ca șef adjunct al serviciului anchetă penală al Comisariatului de Poliție Botanica din Chișinău. La 13 noiembrie 2001, împotriva lui a fost pornită o urmărire penală pentru eliberarea ilegală din arest preventiv a două persoane acuzate.

9. La 12 martie 2002, Procuratura municipiului Chișinău a încetat urmărirea penală, constatând că acuzațiile se bazează doar pe declarațiile a doi martori care, ulterior, le-au retras, declarând că ei au făcut declarațiile ca rezultat al maltratării de către polițiști. Declarațiile lor nu au fost susținute de alte probe. În aceeași zi, procurorul l-a informat pe reclamant despre decizie prin expedierea unei scrisori la adresa apartamentului nr. 140, unde reclamantul s-a mutat recent. El a trimis o copie a deciziei sale procurorului municipiului Chișinău „pentru informare și control”. Totuși, reclamantul a fost eliberat din funcție.

10. Reclamantul a inițiat proceduri judiciare, solicitând restabilirea sa în funcție și plata salariului neplătit pentru întreaga perioadă de absență forțată de la serviciu. La 25 aprilie 2002, Curtea de Apel a admis pretenția lui. Instanța de judecată a constatat că urmărirea penală împotriva reclamantului nu a stabilit vinovăția lui și că a fost încetată. De asemenea, ea a constatat că reclamantul nu a influențat procedurile inițiate împotriva arestaților eliberați, unul dintre ei fiind, ulterior, găsit că nu a comis nicio infracțiune, iar celălalt fiind arestat din nou. Cauza acestuia este încă pendinte.

11. La 13 octombrie 2003, reclamantul a fost angajat ca ofițer în cadrul Centrului pentru Combaterea Crimelor Economice și Corupției („CCCEC”).

12. După cum se pretinde, la 19 noiembrie 2004, el a fost chemat de superiorii săi și obligat să-l rețină pe dl Șarban, secretarul Consiliului municipal Chișinău. În aceeași zi, reclamantul l-a reținut pe dl Șarban.

13. La 20 decembrie 2004, o înregistrare video a declarației reclamantului cu privire la reținerea dlui Șarban a fost difuzată de televiziune. Reclamantul a declarat că urmărirea penală împotriva dlui Șarban a fost inventată din motive politice și că nu a existat niciun motiv legal pentru pornirea acesteia. (a se vedea *Șarban v. Moldova*, nr. 3456/05, § 18, 4 octombrie 2005).

14. Potrivit reclamantului, la 21 decembrie 2004, șeful Direcției securitate internă a Procuraturii Generale a cerut procurorului municipiului Chișinău să-i transmită dosarul penal împotriva reclamantului.

15. La 29 decembrie 2004, Procurorul General a reluat urmărirea penală, constatând că încetarea acesteia în martie 2002 a fost ilegală, deoarece nu s-a bazat pe o apreciere corespunzătoare a tuturor circumstanțelor, că discrepanțele dintre probe nu au fost pe deplin soluționate și că faptele pretinse nu au fost dovedite ca fiind adevărate. Nu a fost dată nicio indicație de a porni o investigație împotriva ofițerului care a încetat urmărirea penală împotriva reclamantului.

16. La 8 februarie 2005, reclamantului i s-a cerut să se prezinte, în calitate de bănuț, la un procuror de la Procuratura Generală. Scrisoarea în cauză a fost trimisă pe adresa apartamentului nr. 121, unde reclamantul nu mai locuia încă de la începutul anului 2002. La 14 februarie 2005, un procuror a raportat că el nu a putut să înmâneze reclamantului citația, deoarece nimeni nu se afla acasă, așa că ea a trebuit prinsă în ușa de la intrare. La 13 aprilie 2005, a fost expediată o altă citație, iar la 14 aprilie 2005, a fost întocmit un raport similar, ambele în privința apartamentului nr. 121.

17. La 18 aprilie 2005, procurorul a dispus aducerea reclamantului în fața sa, iar în caz de necesitate, chiar cu forța. La 25 aprilie 2005, un alt raport a confirmat absența reclamantului din apartamentul nr. 121.

18. La 25 aprilie 2005, procurorul l-a pus sub învinuire pe reclamant. Nu s-a făcut nicio mențiune cu privire la omisiunea acestuia de a se prezenta pe parcursul urmăririi penale.

19. La 26 aprilie 2005, Judecătoria Rîșcani a emis un mandat pentru arestarea și detenția reclamantului pentru 30 de zile, constatând că el s-a eschivat de la urmărirea penală, a împiedicat stabilirea faptelor, putea să comită o nouă infracțiune și că a fost dat în căutare.

20. La 11 mai 2005, procurorul a trimis documentele relevante Comisariatului de Poliție Buiucani, pentru darea reclamantului în căutare.

2. Evenimentele care au urmat după reținerea reclamantului

21. La 18 mai 2005, reclamantul a fost reținut pe stradă și i s-a spus despre mandatul cu privire la arestarea sa emis la 26 aprilie 2005. La 19 mai 2005, el a fost adus în fața unui judecător, care l-a informat despre încheierea din 26 aprilie 2005. Reclamantul a depus recurs, pretinzând că el nu a fost informat despre urmărirea penală și că, prin urmare, era injust ca el să fie acuzat de eschivare de la aceasta. El a susținut că avea domiciliu permanent, serviciu și o familie cu doi copii, pe care o întreținea. El nu avea antecedente penale și, dacă ar fi intenționat să se eschiveze de la urmărirea penală sau să o obstrucționeze, el ar fi făcut acest lucru mai devreme. De asemenea, el a subliniat că urmărirea penală pornită împotriva sa a fost încetată în 2002. El a invocat articolul 5 al Convenției și a cerut să fie eliberat sub control judiciar, promițând că el nu va părăsi orașul.

22. La 24 mai 2005, Curtea de Apel Chișinău a respins recursul său, constatând că instanța judecătorească inferioară „a adus motive

corespunzătoare pentru aplicarea măsurii preventive și nu a comis nicio încălcare procedurală”.

23. La 30 mai 2005, procurorul a întocmit rechizitoriul, iar la 1 iunie 2005, cauza a fost transmisă instanței de judecată pentru examinare.

24. Potrivit Guvernului, instanța de judecată a stabilit data primei ședințe preliminare pentru 24 iunie 2005. La acea dată, Procurorul General a desemnat un alt procuror în dosar și, prin urmare, ședința judecătorească a fost amânată pentru 28 iunie 2005. Deoarece acest nou procuror avea deja programată o cauză pentru acea dată, a avut loc o altă amânare. La 4 iulie 2005, procurorul a cerut strămutarea cauzei la o altă instanță de judecată, cerere care, la o dată necunoscută ulterioară, a fost respinsă de către Curtea Supremă de Justiție. O nouă dată pentru ședința judecătorească preliminară a fost stabilită pentru 26 august 2005, însă ședința de judecată a fost amânată pe motiv de absență a martorilor. Potrivit reclamantului, el a depus cereri *habeas corpus* la fiecare ședință de judecată, însă niciuna dintre ele nu a fost examinată din cauza amânărilor și nicio decizie formală nu a fost emisă vreodată. Guvernul nu a negat acest lucru.

25. La 30 august 2005, reclamantul a adresat o cerere scrisă pentru schimbarea arestării preventive cu o altă măsură preventivă. El a pretins că citațiile au fost, în mod intenționat, trimise la o adresă incorectă, iar examinarea cauzei sale era tergiversată fără niciun motiv.

26. La 2 septembrie 2005, Judecătoria Botanica a respins acea cerere, în principal, deoarece ea a constatat că reclamantul s-a eschivat de la urmărirea penală. Instanța de judecată a notat că reclamantului i s-au prezentat citații de două ori pe adresa „...apartamentului nr. 121, unde, potrivit dosarului personal, el era înregistrat”, însă el nu s-a prezentat la procuror și nu a putut fi adus forțat, deoarece el nu a fost găsit la acea adresă. Instanța de judecată a conchis că temeiurile în baza cărora s-a decis aplicarea arestării preventive au rămas valabile, deoarece reclamantul putea să se eschiveze sau să obstrucționeze urmărirea penală. Atunci când a respins cererea *habeas corpus*, instanța de judecată a decis că „măsura preventivă sub formă de arest preventiv trebuie menținută”.

27. La 3 noiembrie 2005, reclamantul a depus o altă cerere *habeas corpus*, plângându-se de tergiversarea necesară a cauzei sale. Procurorul a fost de acord, în parte, și a cerut instanței de judecată eliberarea reclamantului și plasarea lui sub arest la domiciliu, deoarece, până la acea etapă, niciun martor nu a fost încă audiat. În aceeași zi, Judecătoria Botanica a admis cererea și a dispus aplicarea arestului la domiciliu față de reclamant, interzicându-i să-și părăsească apartamentul, să vorbească cu martorii acușării sau să folosească telefonul. În baza anexei la buletinul său de identitate, care prevedea că adresa sa permanentă era apartamentul nr. 140, instanța de judecată a dispus arestarea la domiciliu a reclamantului la acea adresă. La 15 decembrie 2005, arestarea la domiciliu a reclamantului a fost înlocuită cu obligația de a nu părăsi orașul.

28. În decembrie 2006, reclamantul a cerut instanței de judecată care examina cauza sa să anuleze decizia Procurorului General din 29 decembrie 2004, prin care a fost reluată urmărirea penală în cauza sa și să înceteze urmărirea penală. El a susținut că reluarea urmăririi penale i-a încălcat atât dreptul său de a nu fi urmărit de două ori pentru aceeași faptă, cât și principiul securității raporturilor juridice, ceea ce era contrar articolelor 22 și 287 ale Codului de procedură penală și articolului 5 § 1 al Convenției.

În hotărârea sa din 13 decembrie 2006, Judecătoria Buiucani a citat articolele 22 și 287 ale Codului de procedură penală („CPP”) și a constatat că:

„....

Analizând în ședința de judecată probele acumulate, instanța consideră necesar de încetat procesul în legătură cu existența circumstanțelor care exclud pornirea urmăririi penale și tragerea la răspundere penală și anume împiedicarea punerii repetate sub învinuire a aceleiași persoane pentru aceeași faptă.

În ședința de judecată s-a stabilit că urmărirea penală în privința lui Gorea Grigore a fost pornită în baza ordonanței de intentare a procesului penal din 13.11.2001 (vol. I/f.d. 1).

Conform ordonanței anchetatorului superior în Procuratura municipiului Chișinău, I. Batalai, din 12.03.2002, procesul penal în privința lui Gorea Grigore a fost clasat din lipsa elementelor constitutive ale infracțiunii (vol. II/f.d.71).

Prin ordonanța Procurorului General al Republicii Moldova din 29.12.2004, ordonanța din 12.03.2002 de clasare a procesului penal a fost anulată și urmărirea penală a fost reluată. Drept motiv este indicată ilegalitatea ordonanței de clasare a procesului, care contravine probelor acumulate în procesul anchetei, neexistând circumstanțele care au determinat adoptarea ei, că nu au fost înlăturate contradicțiile dintre declarațiile lui Gorea G. și ale martorilor și că nu au fost efectuate acțiuni procesuale în vederea stabilirii persoanelor care au introdus informația în registrele de evidență și fișele statistice (vol. II/f.d.75).

Instanța reține că o astfel de concluzie contravine materialelor prezentei cauze.

În ordonanța de clasare a procesului penal din 12 martie 2002 sunt descrise detaliat probele administrate și analiza acestora, cu deducerea concluziei respective. În ordonanța de anulare a acesteia din 29 decembrie 2004, însă, nu este dată analiza circumstanțelor și motivele respingerii concluziei privind lipsa elementelor constitutive ale infracțiunii. O simplă indicare la ilegalitatea acestui act procedural nu poate servi drept un temei legal pentru reluarea urmăririi penale.

Așadar, instanța concluzionează că ordonanța de clasare a procesului penal din 12 martie 2002 a fost determinată de probele administrate și că a fost emisă conform prevederilor legislației în vigoare.

Astfel, nu sunt întrunite condițiile de reluare a urmăririi penale prevăzute de art. 287 CPP și este prezent cazul urmăririi repetate a aceleiași persoane pentru aceeași faptă, care exclude pornirea urmăririi penale și tragerea la răspundere penală în privința lui Gorea Grigore.

...

În conformitate cu art. 391 Cod de procedură penală, judecata decide:

ÎNCETAREA PROCESULUI

Se încetează procesul penal împotriva [reclamantului] ... în legătură cu existența circumstanțelor care exclud pornirea urmăririi penale și tragerea la răspundere penală, și anume împiedicarea punerii repetate sub învinuire a aceleiași persoane pentru aceeași faptă.”

Această hotărâre a fost menținută de Curtea de Apel Chișinău la 12 februarie 2007. Nu a fost depus recurs și hotărârea a devenit irevocabilă.

3. Condițiile de detenție între 18 mai și 8 iunie 2005

29. Potrivit reclamantului, el a fost deținut în Izolatorul de Detenție Provizorie al comisariatului de poliție în condiții inumane și degradante. În special, acolo exista un acces foarte limitat la lumina zilei și nu aveau loc plimbări în afara celulei; hrană de calitate proastă; supraaglomerare (trei bărbați într-o celulă de 6 m², o parte a căreia era ocupată de un vecu care nu era separat de restul celulei); căldură și umiditate; ventilare artificială neregulată, care avea loc pe perioade scurte, în pofida faptului că alți deținuți fumau în celulă, ceea ce i-a creat reclamantului probleme respiratorii; lipsa oricărei lenjerii de pat și accesul la duș o singură dată pe săptămână. Lui nu i s-a permis să primească vizite de la soția sa și, deși era fost ofițer de urmărire penală, a fost plasat într-o celulă cu infractori condamnați (a se vedea paragraful 38 de mai jos). El a prezentat o înregistrare video a unui interviu cu una din persoanele cu care el a fost deținut în celulă. În acea înregistrare, persoana intervievată a confirmat descrierea condițiilor de detenție dată mai sus. Guvernul nu a comentat acest interviu.

30. Reclamantul a susținut că sănătatea sa s-a deteriorat grav, că a suferit dureri de cap în timpul detenției și că tratamentul medical care i-a fost acordat nu a fost eficient. Lui i s-a refuzat examinarea medicală din partea unui specialist pentru a se determina de ce suferea el și cum ar fi fost mai bine să fie tratat.

31. Potrivit Guvernului, reclamantul a fost ținut în trei celule diferite, în care fiecare deținut a avut cel puțin 4 m² de spațiu. Una din celulele în care a fost deținut reclamantul (nr. 22) măsura 12.8 m², iar reclamantul o împărțea cu alți trei deținuți (inclusiv A.M. și G.A.). Acolo exista ventilare și acces la lumina zilei suficiente, acces nelimitat la apa din robinet, iar vecul era separat de restul celulei printr-un perete lateral. Hrana era de o cantitate și calitate adecvate și era pregătită de personalul de la o universitate, după cum era confirmat prin chitanțele relevante. Mai mult, reclamantului i s-a permis să primească lenjerie de pat de la soția sa. Detenția reclamantului a fost scurtă și, în iunie 2005, el a fost transferat într-un alt izolator.

32. Pentru a arăta schimbările în condițiile de detenție din penitenciarele din Republica Moldova, Guvernul s-a referit la câteva documente cu privire la programe elaborate pentru îmbunătățirea condițiilor de detenție din penitenciarele din Republica Moldova (a se vedea paragraful 39 de mai jos).

33. În opinia Guvernului, reclamantului i-a fost acordată asistență medicală suficientă, după cum era dovedit prin fișa sa medicală prezentată Curții. Toate cererile sale au fost înregistrate în mod corespunzător și el a fost examinat de diferiți specialiști, care au recomandat tratamentul medical, pe care l-a urmat. În special, reclamantul a fost supus unei analize detaliate (RMN), care nu a constatat vreo schimbare în starea sănătății sale anterioare, care era satisfăcătoare. Mai mult, reclamantul a refuzat să prezinte rezultatele examinărilor sale medicale făcute înainte de detenție, ceea ce a însemnat că nu au existat temeuri medicale pentru o cercetare RMN suplimentară, după cum a fost confirmat de medicii din penitenciar. Reclamantul nu a fost deținut împreună cu persoane anterior condamnate, după cum a fost dovedit printr-o scrisoare a ministrului Justiției.

II. MATERIALE NON-CONVENȚIONALE RELEVANTE

1. Rapoarte ale Comitetului pentru prevenirea torturii și tratamentelor sau pedepselor inumane sau degradante (CPT)

34. Constatările relevante ale CPT sunt următoarele:

Vizita în Republica Moldova din 20-30 septembrie 2004

„11. ... Se pare că constatările delegației CPT precum că în 2004 practica de a deține bănuții pentru perioade îndelungate – uneori luni de zile – în IDP-uri este încă pe larg urmată. Vizita a confirmat că IDP-urile Ministerului Afacerilor Interne nu vor putea oferi vreodată condiții de detenție corespunzătoare adaptate la necesitățile persoanelor arestate preventiv pentru perioade prelungite.

4. Condițiile de detenție.

a. Instituțiile Ministerului Afacerilor Interne

41. Din 1998, când a vizitat pentru prima dată Republica Moldova, CPT a avut îngrijorări serioase în ceea ce privește condițiile de detenție din instituțiile Ministerului Afacerilor Interne.

42. În ceea ce privește secțiile de poliție sau IDP-urile vizitate, condițiile materiale de detenție constituie, fără îndoială, subiect al acelorași critici ca și în trecut. Celulele de detenție nu au acces la lumina zilei ori au un acces foarte limitat; lumina artificială – cu rare excepții – era mediocră. În niciuna una din instituții, persoanele obligate să petreacă noaptea în detenție nu primesc saltele și păături, nici chiar cele deținute pentru perioade prelungite. Persoanele care dispuneau de asemenea obiecte au putut să le obțină doar de la familiile lor... .

47. În concluzie, condițiile materiale de detenție în secțiile de poliție rămân problematice; ele rămân dezastruoase în IDP-uri, continuând, în multe privințe, să constituie pentru deținuți tratament inuman și degradant.”

Prevederile relevante ale standardelor CPT (CPT/Inf/E (2002) 1, Rev. 2004) sunt următoarele:

„Sarcina de a proteja persoanele aflate în custodia poliției include responsabilitatea de a garanta *integritatea lor fizică și psihică*. Rezultă că supravegherea corespunzătoare a spațiilor de detenție este o parte componentă a îndatoririi de a

proteja asumată de poliție. Trebuie întreprinse măsuri corespunzătoare pentru a garanta că persoanele din custodia poliției sunt întotdeauna într-o poziție din care intră ușor în contact cu personalul de supraveghere.”

2. Dreptul și practica interne relevante

35. Dreptul intern relevant a fost expus în hotărârea Curții în cauza *Șarban v. Moldova* (citată mai sus, § 51 et seq.). Suplimentar, următoarele prevederi sunt relevante pentru această cauză:

36. Prevederile relevante ale Constituției sunt următoarele:

Articolul 4

„(1) Dispozițiile constituționale privind drepturile și libertățile omului se interpretează și se aplică în concordanță cu Declarația Universală a Drepturilor Omului, cu pactele și cu celelalte tratate la care Republica Moldova este parte.

(2) Dacă există neconcordanțe între pactele și tratatele privitoare la drepturile fundamentale ale omului la care Republica Moldova este parte și legile ei interne, prioritate au reglementările internaționale.”

Articolul 25

„(4) Arestarea se face în temeiul unui mandat, emis de judecător, pentru o durată de cel mult 30 de zile. Asupra legalității mandatului se poate depune recurs, în condițiile legii, în instanța judecătorească ierarhic superioară. Termenul arestării poate fi prelungit numai de către judecător sau de către instanța judecătorească, în condițiile legii, cel mult până la 12 luni.”

37. Prevederile relevante ale Codului de procedură penală sunt următoarele:

Articolul 22

„(1) Nimeni nu poate fi urmărit de organele de urmărire penală, judecat sau pedepsit de instanța judecătorească de mai multe ori pentru aceeași faptă.

... (3) Hotărîrea organului de urmărire penală de scoatere a persoanei de sub urmărire penală sau de încetare a urmăririi penale, precum și hotărîrea judecătorească definitivă, împiedică reluarea urmăririi penale, ... cu excepția cazurilor cînd fapte noi ori recent descoperite sau un viciu fundamental în cadrul procedurii precedente au afectat hotărîrea pronunțată.”

Articolul 287

„(1) Reluarea urmăririi penale după încetarea urmăririi penale, după clasarea cauzei penale sau după scoaterea persoanei de sub urmărire se dispune de către procurorul ierarhic superior prin ordonanță dacă, ulterior, se constată că nu a existat în fapt cauza care a determinat luarea acestor măsuri sau că a dispărut circumstanța pe care se întemeia încetarea urmăririi penale, clasarea cauzei penale sau scoaterea persoanei de sub urmărire.

... (4) În cazurile în care ordonanțele de încetare a urmăririi penale, clasare a cauzei penale sau de scoatere a persoanei de sub urmărire au fost adoptate legal, reluarea urmăririi penale poate avea loc numai dacă apar fapte noi sau recent descoperite ori un viciu fundamental în cadrul urmăririi precedente au afectat hotărîrea respectivă. În cazul

descoperirii unui viciu fundamental, urmărirea penală poate fi reluată nu mai târziu de un an de la intrarea în vigoare a ordonanței de încetare a urmăririi penale, clasare a cauzei sau scoatere a persoanei de sub urmărire.”

38. Prevederile relevante ale Legii nr. 1226-XIII cu privire la arestarea preventivă, în vigoare în acea perioadă, sunt următoarele:

Articolul 14

„(1) La repartizarea preveniților în camere este obligatoriu să se respecte următoarele cerințe:

2) Sunt deținuți separat de ceilalți preveniți:

... f) persoanele care, pînă la arestare, au lucrat în autoritățile publice, inclusiv în instanțele de judecată, în organele procuraturii, justiției, afacerilor interne, securității naționale; ...”.

39. La 24 octombrie 2003, Parlamentul a adoptat Hotărârea nr. 415-XV privind aprobarea Planului național de acțiuni în domeniul drepturilor omului pentru anii 2004-2008. Planul include mai multe obiective pentru anii 2004-2008 cu scopul de îmbunătățire a condițiilor de detenție, inclusiv reducerea supraaglomerării, îmbunătățirea tratamentului medical, antrenarea în muncă și reintegrarea deținuților, precum și instruirea personalului. Rapoarte regulate urmează să fie întocmite cu privire la implementarea Planului.

ÎN DREPT

I. ADMISIBILITATEA PRETENȚIILOR

A. Pretenția formulată în temeiul articolului 3 al Convenției

40. Reclamantul a pretins că condițiile sale de detenție în Izolatorul de Detenție Provizorie (IDP) al Comisariatului General de Poliție al municipiului Chișinău, inclusiv lipsa asistenței medicale și deținerea sa împreună cu infractori condamnați, au constituit tratament inuman și degradant contrar articolului 3 al Convenției, care prevede următoarele:

„Nimeni nu poate fi supus torturii, nici pedepselor sau tratamentelor inumane ori degradante.”

41. Reclamantul și-a reiterat argumentele sale anterioare (a se vedea paragrafele 29 și 30 de mai sus) și a notat că Guvernul nu a prezentat nicio probă că el ar fi primit asistență medicală în timpul aflării sale în detenție în IDP al Comisariatului General de Poliție al municipiului Chișinău. Condițiile de detenție și asistența medicală, care a fost disponibilă lui după transferul său în Izolatorul Anchetei Preliminare al Ministerului Justiției, au

fost, în opinia sa, nesatisfăcătoare, în special, din cauza că unele din cererile sale cu privire la o evaluare detaliată a stării sale de sănătate au fost refuzate din motive formale, în pofida recomandării medicilor, precum și a plângerilor sale constante de dureri de cap și durere. El a obiectat declarațiilor Guvernului potrivit cărora condițiile de detenție în IDP erau bune și a notat că declarațiile erau contrare constatărilor CPT (a se vedea paragraful 34 de mai sus).

42. Mai mult, la 25 mai 2005, el a fost transferat într-o celulă cu persoane anterior condamnate pentru diverse infracțiuni, deși el era fost ofițer de urmărire penală. El a prezentat copii ale confirmărilor de la Ministerul Afacerilor Interne care dovedeau că fiecare din cei trei deținuți, cu care el a împărțit o celulă, a fost acuzat de una sau mai multe infracțiuni grave (inclusiv omor, producerea și păstrarea armelor de foc, circulația ilegală a substanțelor narcotice, fraudă), iar unii fuseseră deja condamnați pentru infracțiuni grave similare.

43. Guvernul a susținut că reclamantul nu a epuizat toate căile de recurs interne disponibile lui.

44. El a considerat că condițiile de detenție a reclamantului au fost conforme cu cerințele articolului 3 (a se vedea paragrafele 31-33 de mai sus), având în vedere perioada scurtă de detenție în care el s-a aflat acolo. El a susținut că constatările CPT făcute în urma vizitei sale din septembrie 2004 nu reflectau schimbările majore care au avut loc înainte de luna mai 2005, când reclamantul a fost plasat în izolatorul respectiv. El s-a referit la inițiativele autorităților în legătură cu aceasta (a se vedea paragrafele 32 și 39 de mai sus).

45. Potrivit Guvernului, reclamantului i-a fost acordată asistența medicală deplină, iar analiza detaliată (RMN), pe care el a solicitat-o, având în vedere testul similar care a fost efectuat anterior și refuzul său de a coopera pe deplin, nu a fost considerată necesară de către medicii din penitenciar (a se vedea paragraful 33 de mai sus).

46. După cum a fost confirmat prin chitanțele relevante, hrana servită în izolator era pregătită la bucătăria unei universități locale și, prin urmare, era de bună calitate. Mai mult, reclamantul nu a fost niciodată deținut cu persoane anterior condamnate, deoarece acest lucru ar fi fost contrar Legii cu privire la arestarea preventivă, care interzicea o astfel de plasare în termeni absoluți (a se vedea paragraful 38 de mai sus).

47. Curtea notează că, în această cauză, reclamantul a fost deținut în Izolatorul de Detenție Provizorie al Comisariatului General de Poliție timp de 21 de zile, 14 dintre care s-a aflat într-o celulă cu alți trei deținuți, iar șapte zile s-a aflat în două celule diferite împreună cu, după cum a susținut reclamantul, persoane anterior condamnate. În opinia Curții, efectul cumulativ al supraaglomerării și al plasării intenționate a unei persoane într-o celulă cu persoane care ar putea prezenta un pericol pentru aceasta ar putea, în principiu, să ridice o chestiune prin prisma articolului 3 al

Convenției (a se vedea standardele CPT la care s-a făcut referire în paragraful 34 de mai sus). Totuși, Curtea notează că, în timpul perioadei sale relativ scurte de detenție, reclamantul nu s-a plâns că ar fi fost vreodată amenințat de colegii săi de celulă. Mai mult, el nu a invocat niciodată prevederile articolului 14 alin. 2 (f) al Legii nr. 1226-XIII cu privire la arestarea preventivă (a se vedea paragraful 38 de mai sus), care interzicea în termeni absoluți deținerea *inter alia* a lucrătorilor afacerilor interne în aceeași celulă cu alte categorii de persoane arestate sau condamnate.

48. Mai mult, Curtea notează, în continuare, că reclamantul nu și-a susținut pretenția sa că starea sănătății sale a avut de suferit ca urmare a detenției sale în condițiile descrise de el. Ea nu este convinsă că reclamantului i-a fost refuzată asistența medicală în mod sistematic, deoarece el a fost examinat de mai mulți medici și a urmat tratament în conformitate cu recomandările lor. Deși el a solicitat să fie efectuată o examinare suplimentară, trebuie notat faptul că medicii care l-au examinat nu au considerat acest lucru ca fiind necesar (a se vedea paragraful 33 de mai sus). Nicio informație care ar contrazice această concluzie nu a fost prezentată Curții.

49. Curtea reamintește că ea trebuie să fie convinsă, în baza materialelor prezentate ei, că condițiile de detenție a reclamantului au constituit un tratament care a depășit nivelul minim de severitate necesar pentru ca articolul 3 al Convenției să devină aplicabil. În legătură cu aceasta, ea notează că detenția reclamantului în condițiile invocate a fost relativ scurtă. Deși mărimea celei pe care el a împărțit-o cu alți trei deținuți ar putea, potențial, să ridice o chestiune prin prisma articolului 3 din Convenție (a se vedea *Ostrovar v. Moldova*, nr. 35207/03, § 60, 13 septembrie 2005), trebuie notat faptul că el a fost deținut acolo doar 14 zile. Reclamantul nu și-a susținut argumentul că condițiile materiale ale detenției sale au fost atât de rele încât să trezească îngrijorări. De asemenea, Curtea notează că hrana oferită reclamantului pare să fi fost adecvată și că nu existau restricții ale drepturilor soției sale de a-l vizita. Deși este regretabil faptul că soția reclamantului a trebuit să-i aducă lenjerie de pat, el, cel puțin, a putut astfel să beneficieze de un anumit nivel de igienă în celula sa.

50. Curtea observă că referirea reclamantului la constatările CPT (a se vedea paragrafele 34 și 41 de mai sus) în sine și în absența probelor cu privire la suferința individuală de o intensitate necesară pentru a constata violarea articolului 3, nu oferă o bază pentru concluzia că a avut loc o violare a articolului 3 al Convenției în cazul reclamantului.

51. Prin urmare, Curtea conchide că pretenția formulată în temeiul articolului 3 al Convenției este în mod vădit nefondată, în sensul articolului 35 § 3 al Convenției. Din acest motiv, Curtea nu va examina argumentul Guvernului precum că reclamantul nu a epuizat căile de recurs interne în ceea ce privește pretenția sa cu privire la condițiile materiale de detenție (a se vedea paragraful 43 de mai sus).

B. Pretențiile formulate în temeiul articolului 5 al Convenției

52. Reclamantul a pretins că drepturile sale garantate de articolul 5 §§ 1 și 3 al Convenției au fost încălcate, deoarece urmărirea penală împotriva sa nu ar fi putut fi în mod legal reluată și, astfel, detenția sa a fost ilegală și deoarece instanțele judecătorești nu au adus motive relevante pentru deciziile lor de a-l deține. În continuare, el a susținut că a fost deținut fără un temei legal după 1 iunie 2005 și a invocat în acest sens cauza *Baranowski v. Poland* (nr. 28358/95, ECHR 2000-III).

Părțile relevante ale articolului 5 sunt următoarele:

„1. Orice persoană are dreptul la libertate și la siguranță. Nimeni nu poate fi lipsit de libertatea sa, cu excepția următoarelor cazuri și potrivit căilor legale:

... (c) dacă a fost arestat sau reținut în vederea aducerii sale în fața autorității judiciare competente, atunci când există motive verosimile de a bănui că a săvârșit o infracțiune sau când există motive temeinice de a crede în necesitatea de a-l împiedica să săvârșască o infracțiune sau să fugă după săvârșirea acesteia; ...

3. Orice persoană arestată sau deținută, în condițiile prevăzute de paragraful 1 lit. c) din prezentul articol, are dreptul de a fi judecată într-un termen rezonabil sau eliberată în cursul procedurii. Punerea în libertate poate fi subordonată unei garanții care să asigure prezentarea persoanei în cauză la audiere.”

1. Legalitatea reluării urmăririi penale împotriva reclamantului

53. Reclamantul s-a plâns, în temeiul articolului 5 § 1, de legalitatea detenției sale, deoarece aceasta a fost dispusă în baza unei urmăriri penale reluate în mod necorespunzător.

(a) Argumentele părților

54. Reclamantul a pretins că urmărirea penală împotriva sa, care a fost încetată în anul 2002, nu putea fi reluată din cauza prevederilor articolului 22 al CPP (a se vedea paragraful 37 de mai sus). În orice caz, ea nu putea fi reluată decât în termen de un an după încetarea acesteia (articolul 287 alin. 4 CPP, a se vedea paragraful 37 de mai sus). Deoarece reluarea urmăririi penale a fost ilegală, detenția sa, care s-a bazat pe această urmărire penală, a fost, de asemenea, ilegală. Mai mult, constatarea din 2002, precum că el nu a comis nicio infracțiune, a exclus existența, în 2004, a unor „motive verosimile de a bănui” că el ar fi putut săvârși aceeași infracțiune. El a prezentat câteva articole din presă cu privire la existența în Republica Moldova a unei practici de folosire a urmăririlor penale ca mijloc de șantajare sau de asigurare a obedienței față de autorități, inclusiv a practicii de încetare a urmăririlor penale cu posibilitatea de a le relua atunci când persoana a supărat autoritățile.

55. Reclamantul a respins interpretarea articolului 287 alin. 4 al CPP făcută de Guvern. El a susținut că acel articol nu întrunea cerințele „calității legii” cerute de articolul 5 al Convenției și că atât procuratura, cât și instanțele judecătorești naționale nu au prezentat detalii care ar permite clarificarea

aplicabilității acestei norme. *In fine*, reclamantul a susținut că ordonanțele de reluare a urmăririi penale nu puteau fi contestate.

56. Guvernul a susținut că reclamantul nu a invocat, nici măcar în substanță, această pretenție în fața instanțelor judecătorești naționale până în decembrie 2006. Mai mult, reluarea urmăririi penale împotriva reclamantului a fost dispusă de un procuror ierarhic superior în strictă conformitate cu legislația (articolul 287 alin. 1 al CPP).

57. El a susținut că articolul 287 alin. 4 al CPP nu era aplicabil cauzei reclamantului pe motiv că acel articol era aplicabil doar urmăririlor penale încetate legal, în timp ce ordonanța Procurorului General de reluare a urmăririi penale a constatat, în mod clar, că încetarea urmăririi penale împotriva reclamantului a fost ilegală. El a susținut că, în practică, articolul 287 alin. 4 al CPP nu a fost niciodată aplicat de către procuratură.

58. De asemenea, el a susținut că articolul 22 al CPP nu era aplicabil, deoarece acesta se referea doar la scoaterea de sub urmărire penală și încetarea urmăririi penale, și nu la clasarea cauzei penale, așa cum s-a întâmplat în cauza reclamantului.

(b) Aprecierea Curții

59. Curtea ia notă de faptele noi prezentate de părți, și anume de pronunțarea hotărârilor din 13 decembrie 2006 și 12 februarie 2007 (a se vedea paragraful 28 de mai sus). Aceste hotărâri au anulat ordonanța Procurorului General din 29 decembrie 2004 ca fiind contrară articolelor 22 și 287 ale CPP și au dispus încetarea urmăririi penale în cauza reclamantului, constatând că reluarea nemotivată a urmăririi penale, urmată de încetarea legală a acesteia, au constituit o urmărire repetată a aceleiași persoane pentru aceeași faptă.

60. În opinia Curții, este necesar, mai întâi de toate, de a stabili dacă acest fapt nou poate s-o determine să decidă că nu se mai justifică continuarea examinării acestei pretenții conform articolului 37 § 1 (c) al Convenției, care prevede următoarele:

„1. În orice stadiu al procedurii, Curtea poate hotărî scoaterea de pe rol a unei cereri atunci când circumstanțele permit să se tragă concluzia că:

...

(c) pentru orice alt motiv constatat de Curte care nu mai justifică continuarea examinării cererii.

Totuși, Curtea continuă examinarea cererii dacă respectarea drepturilor omului garantate prin Convenție și Protocoalele sale o cere.”

61. Curtea reamintește că ea „se bucură de o discreție largă la identificarea temeiurilor pe care se poate baza la radierea unei cereri de pe rolul său în temeiul acestei norme, fiind înțeles, totuși, faptul că astfel de temeiuri trebuie să fie deduse din circumstanțele specifice ale fiecărei cauze” (a se vedea *Association SOS Attentats and de Boery v. France* [GC], (dec.), nr. 76642/01, §

37, ECHR 2006-... și principiile menționate în ea cu privire la aplicarea articolului 37 § 1 al Convenției).

62. În această cauză, Curtea notează că urmărirea penală în privința reclamantului a fost încetată printr-o hotărâre judecătorească irevocabilă. Astfel, el a obținut o redresare din partea instanțelor judecătorești naționale înainte ca Curtea să adopte hotărârea sa. Mai mult, Curtea notează că argumentele reclamantului cu privire la violarea articolului 5 § 1 al Convenției s-au bazat pe reluarea ilegală a urmăririi penale în temeiul dreptului intern, și anume al articolelor 22 și 287 ale CPP. Instanțele judecătorești au confirmat acea ilegalitate, bazându-se exact pe acele articole ale CPP (a se vedea paragraful 28 de mai sus). Imediat ce reclamantul a solicitat expres instanțelor judecătorești să verifice legalitatea reluării procedurilor în cauza sa, ele au acceptat pretențiile sale.

63. Este adevărat că reclamantului nu i s-au acordat compensații pentru șapte luni de detenție ilegală, care au rezultat din redeschiderea cauzei sale. Totuși, el nu a solicitat instanțelor judecătorești naționale să-i acorde compensații și el încă mai poate să inițieze proceduri pentru a obține compensații.

64. În concluzie, hotărârile instanțelor judecătorești naționale cu privire la această pretenție și condamnarea univocă de către acestea a reluării urmăririi penale, când nu au fost aduse motive convingătoare pentru aceasta, omisiunea reclamantului de a invoca această pretenție de la începutul detenției sale sau de a solicita compensații instanțelor naționale atunci când el a invocat această pretenție, sunt circumstanțe care, luate împreună, determină Curtea să conchidă că nu se mai justifică continuarea examinării acestei pretenții, în sensul articolului 37 § 1 (c) al Convenției.

65. De asemenea, Curtea consideră că niciun alt element cu privire la respectarea drepturilor omului garantate prin Convenție și Protocoalele sale nu cere ca această pretenție să fie examinată în continuare în temeiul articolului 37 § 1 *in fine*. Prin urmare, această parte a cererii urmează a fi scoasă de pe rol.

2. Legalitatea detenției reclamantului după 1 iunie 2005

66. Guvernul a susținut că, în conformitate cu principiului subsidiarității, ține, în primul rând, de competența instanțelor judecătorești naționale să determine legalitatea detenției reclamantului. Dacă instanțele judecătorești naționale ar fi constatat că reclamantul a fost deținut ilegal, el ar fi putut pretinde prejudicii în conformitate cu legislația. Mai mult, instanțele judecătorești au competența de a aplica direct Convenția. Reclamantul nu a fost de acord.

67. Curtea a constatat deja că în Republica Moldova exista o practică de a-i deține pe inculpați, fără a emite o încheiere judecătorească în acest sens, după transmiterea dosarelor lor pentru examinare în instanța de judecată. Ea reamintește poziția Guvernului pârât și a instanțelor judecătorești naționale în mai multe cauze recente (a se vedea *Boicenco v. Moldova*, nr. 41088/05, § 146,

11 iulie 2006 și *Holomiov v. Moldova*, nr. 30649/05, § 123, 7 noiembrie 2006), în care Guvernul a considerat această practică ca fiind legală și bazată pe mai multe prevederi ale Codului de procedură penală. El nu a prezentat exemple de derogări ale instanțelor judecătorești naționale de la practica descrisă mai sus. Într-adevăr, reclamantii în ambele cauze menționate mai sus, în mod expres, au ridicat această chestiune în fața instanțelor judecătorești naționale, însă plângerile lor au fost respinse.

68. În lumina celor de mai sus, Curtea consideră că, având în vedere practica generală care permitea autorităților să-l dețină fără o încheiere emisă de către o instanță judecătorească, reclamantul nu a avut o șansă reală de succes prin depunerea unei plângeri cu privire la lipsa unei baze legale pentru detenția sa.

69. Având în vedere cele de mai sus, Curtea conchide că pretenția formulată în temeiul articolului 5 al Convenției cu privire la lipsa unei baze legale pentru detenția reclamantului după 1 iunie 2005 nu poate fi declarată inadmisibilă pentru neepuizarea căilor de recurs interne. Prin urmare, obiecția Guvernului urmează a fi respinsă.

3. Concluzia privind pretențiile formulate în temeiul articolului 5

70. Curtea consideră că pretențiile reclamantului formulate în temeiul articolului 5 §§ 1 și 3 al Convenției (cu excepția pretenției privind legalitatea reluării urmăririi penale împotriva sa) ridică chestiuni de fapt și drept, care sunt suficient de serioase încât determinarea lor să depindă de o examinare a fondului. Prin urmare, ea declară aceste pretenții admisibile. În conformitate cu decizia sa de a aplica articolul 29 § 3 al Convenției (a se vedea paragraful 5 de mai sus), Curtea va purcede imediat la examinarea fondului acestor pretenții.

II. PRETINSA VIOLARE A ARTICOLULUI 5 § 1 AL CONVENȚIEI

71. În scrisoarea sa din 19 octombrie 2005, reclamantul s-a plâns în temeiul articolului 5 § 1 al Convenției de ilegalitatea detenției sale după transmiterea, la 1 iunie 2005, a dosarului său în instanța de judecată pentru examinare.

72. Guvernul a susținut că, după transmiterea, la 1 iunie 2005, a dosarului reclamantului în instanța de judecată pentru examinare, ținea de competența acelei instanțe de judecată să examineze orice cerere cu privire la detenția acestuia pe durata examinării cauzei, așa cum, în mod clar, prevede legislația. Guvernul a invocat aceleași prevederi legale ca și în cauza *Boicenco* (citată mai sus, §§ 64-71).

73. Curtea reamintește că ea a constatat o violare a articolului 5 § 1 al Convenției privind această chestiune în cauza *Baranowski v. Poland* (citată mai sus, § 58); a se vedea, de asemenea, *Boicenco* (citată mai sus, § 154) și *Holomiov* (citată mai sus, § 130). După examinarea materialelor prezentate ei, Curtea consideră că dosarul nu conține niciun element care i-ar permite să ajungă la o concluzie diferită în această cauză.

74. Din motivele aduse în cauzele citate mai sus, Curtea constată că detenția reclamantului pe durata examinării cauzei, după 1 iunie 2005, când încheierea judecătorească care autoriza detenția sa a expirat, nu a fost bazată pe nicio prevedere legală.

75. Prin urmare, a avut loc o violare a articolului 5 § 1 al Convenției.

III. PRETINSA VIOLARE A ARTICOLULUI 5 § 3 AL CONVENȚIEI

76. Reclamantul s-a plâns în temeiul articolului 5 § 3 al Convenției de lipsa motivelor pentru detenția sa pe durata examinării cauzei sale de către instanța de judecată.

77. În lumina constatării sale (a se vedea paragraful 75 de mai sus) că detenția reclamantului după 1 iunie 2005 nu a avut nicio bază legală (a se vedea, de asemenea, *Șarban*, citată mai sus, § 104), Curtea nu consideră necesar să examineze separat această pretenție.

IV. APLICAREA ARTICOLULUI 41 AL CONVENȚIEI

78. Articolul 41 al Convenției prevede următoarele:

„Dacă Curtea declară că a avut loc o violare a Convenției sau a protocoalelor sale și dacă dreptul intern al Înalțelor Părți Contractante nu permite decât o înlăturare incompletă a consecințelor acestei violări, Curtea acordă părții lezate, dacă este cazul, o satisfacție echitabilă.”

A. Prejudiciu

79. Reclamantul a pretins 23,000 euro (EUR) cu titlu de prejudiciu moral suferit ca urmare a încălcării drepturilor sale garantate de Convenție: EUR 8,000 pentru violarea articolului 3, EUR 10,000 pentru violarea articolului 5 § 1 și EUR 5,000 pentru violarea articolului 5 § 3. El a invocat jurisprudența Curții pentru a dovedi că sume comparabile au fost acordate pentru violarea acestor articole.

80. Guvernul nu a fost de acord cu suma pretinsă de reclamant, susținând că, în lumina jurisprudenței Curții, ea era excesivă. El a susținut că jurisprudența invocată de reclamant se referea la situații care nu aveau nimic în comun cu cauza reclamantului în ceea ce privește natura și gravitatea încălcărilor pretinse, efectele asupra reclamantului și atitudinea autorităților statului. Autoritățile au întreprins toate măsurile pentru a asigura necesitățile reclamantului, iar tratamentul la care el a fost supus nu a atins nivelul minim de severitate cerut de articolul 3 al Convenției. Orice constatare a violării articolului 5 al Convenției ar trebui să constituie în sine o satisfacție echitabilă.

81. Curtea reamintește că ea nu a constatat în această cauză o violare a articolului 3 al Convenției. Ea consideră că reclamantului trebuia să-i fi fost cauzat un anumit stres și neliniște ca rezultat al omisiunii autorităților de a

respecta drepturile sale garantate de articolul 5, și anume detenția sa fără nicio bază legală timp de peste șase luni. Ea acordă reclamantului suma totală de EUR 9,000 cu titlu de prejudiciu moral (a se vedea *Baranowski*, citată mai sus, § 82 și *Ječius v. Lithuania*, nr. 34578/97, § 109, ECHR 2000-IX).

B. Costuri și cheltuieli

82. Reclamantul a mai pretins EUR 10,212 cu titlu de costuri și cheltuieli. El a prezentat o listă a orelor lucrate pentru pregătirea cauzei (105 ore) și onorariul pentru o oră de lucru pentru fiecare tip de activitate, inclusiv pregătirea observațiilor suplimentare solicitate de Curte cu privire la practica națională. De asemenea, el a prezentat o hotărâre a Baroului Avocaților din Republica Moldova, adoptată la 29 decembrie 2005, care recomandă nivelul de remunerare pentru avocații care reprezintă reclamantii în fața instanțelor internaționale.

83. Guvernul a considerat aceste pretenții ca fiind nejustificate, având în vedere realitățile economice ale vieții din Republica Moldova. El a susținut că reclamantul nu a prezentat nicio copie a vreunui contract de reprezentare a sa. El a pus la îndoială necesitatea de a lucra 105 ore pentru cercetarea jurisprudenței Curții și a numărului de ore prestate pentru a scrie observațiile reclamantului.

84. Curtea reamintește că, pentru ca costurile și cheltuielile să fie rambursate în temeiul articolului 41, trebuie stabilit dacă ele au fost realmente angajate, necesare și rezonabile ca mărime (a se vedea *Șarban*, citată mai sus, § 139). În conformitate cu articolul 60 § 2 al Regulamentului Curții, trebuie prezentată o listă detaliată a tuturor pretențiilor, în lipsa căreia Camera poate respinge pretențiile în totalitate sau în parte.

85. În această cauză, Curtea notează că, deși reclamantul nu a prezentat o copie a contractului cu avocații săi, el, în mod corespunzător, i-a împuternicit să-l reprezinte în procedurile în fața Curții și a fost de acord cu lista orelor lucrate pentru pregătirea cauzei sale. De asemenea, este evident faptul că un anumit volum de lucru a fost făcut, având în vedere calitatea observațiilor. Totuși, suma cerută este excesivă și urmează a fi acceptată doar în parte. Având în vedere lista detaliată a orelor lucrate, numărul și complexitatea chestiunilor examinate și faptul că s-a constatat doar o violare a articolului 5 al Convenției, Curtea acordă reclamantului EUR 2,500 cu titlu de costuri și cheltuieli (cf. *Șarban*, citată mai sus, § 139).

C. Dobânda de întârziere

86. Curtea consideră că este corespunzător ca dobânda de întârziere să fie calculată în funcție de rata minimă a dobânzii la creditele acordate de Banca Centrală Europeană, la care vor fi adăugate trei procente.

DIN ACESTE MOTIVE, CURTEA, ÎN UNANIMITATE,

1. *Decide* să radieze cererea de pe rolul său în partea care se referă la pretenția reclamantului formulată în temeiul articolului 5 § 1 al Convenției privind detenția acestuia între 18 mai 2005 și 1 iunie 2005, după reluarea urmăririi penale;
2. *Declară* admisibile pretenția formulată în temeiul articolului 5 § 1 al Convenției în ceea ce privește detenția reclamantului fără nicio bază legală și pretenția formulată în temeiul articolului 5 § 3 al Convenției, iar restul cererii inadmisibil;
3. *Hotărăște* că a avut loc o violare a articolului 5 § 1 al Convenției în ceea ce privește detenția reclamantului fără o bază legală după 1 iunie 2005;
4. *Hotărăște* că nu este necesar de a examina separat pretenția reclamantului formulată în temeiul articolului 5 § 3 al Convenției;
5. *Hotărăște*:
 - (a) că statul pârât trebuie să plătească reclamantului, în termen de trei luni de la data la care această hotărâre devine definitivă în conformitate cu articolul 44 § 2 al Convenției EUR 9,000 (nouă mii euro) cu titlu de prejudiciu moral și EUR 2,500 (două mii cinci sute euro) cu titlu de costuri și cheltuieli, care să fie convertite în valuta națională a statului pârât conform ratei aplicabile la data executării hotărârii, plus orice taxă care poate fi percepută;
 - (b) că, de la expirarea celor trei luni menționate mai sus până la executarea hotărârii, urmează să fie plătită o dobândă la sumele de mai sus egală cu rata minimă a dobânzii la creditele acordate de Banca Centrală Europeană pe parcursul perioadei de întârziere, plus trei procente;
6. *Respinge* restul pretențiilor reclamantului cu privire la satisfacția echitabilă.

Redactată în limba engleză și comunicată în scris la 17 iulie 2007, în conformitate cu articolul 77 §§ 2 și 3 al Regulamentului Curții.

T.L. EARLY
Grefier

Nicolas BRATZA
Președinte